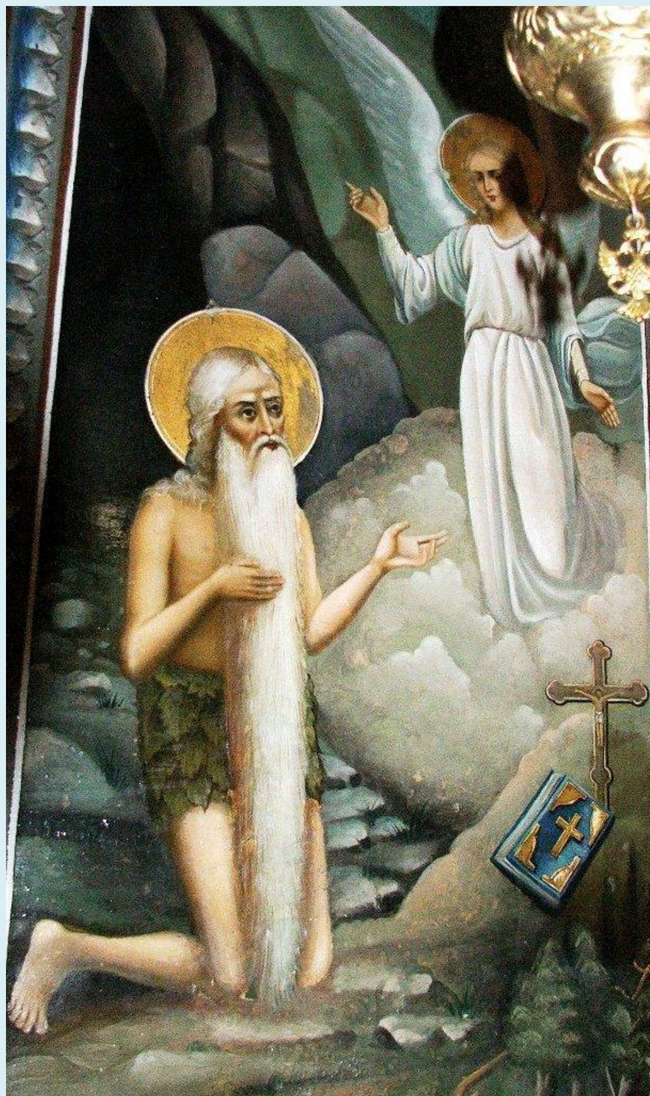
Acatistul Sfântului Onufrie cel mare

(s.v. 12 iunie / s.n. 25 iunie)

Sfinţii cuvioşi Onufrie cel mare şi Petru athonitul (s.v. 12 iunie / s.n. 25 iunie):

https://www.academia.edu/43333210/Sfin%C5%A3ii_cuvio%C5%9Fi_Onufrie_cel_mare_%C5%9Fi_Petru_Atonitul_12_iunie_

https://archive.org/details/sf.-onufrie-si-petru

https://www.slideshare.net/slideshow/sf-onufrie-si-petru/249650041

***

Materiale despre Sfinţii cuvioşi Onufrie cel mare şi Petru athonitul:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-cuv-Onufrie-%C5%9Fi-Petru-Atonitul-(12-iun)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Onufrie+cel+mare+%C5%9Fi+Petru+athonitul+

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Onufrie

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Petru+athonitul

****

Povestea Sfântului Onufrie:

https://www.academia.edu/43333118/Povestea_Sf%C3%A2ntului_Onufrie

https://archive.org/details/Poveste

https://www2.slideshare.net/steaemy1/poveste-249643054

&&&

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.

Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede, Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Celui care din fragedă pruncie a iubit pe Hristos şi I-a slujit cu credinţă, să-i aducem laude şi cântări duhovniceşti că acesta biruind pe vrăjmaşi s-a suit la Hristos, cel ce i-a dăruit dar dumnezeiesc spre a dobândi darul cel veşnic şi să-l slăvim cân-tându-i: ***Bucură-te, părinte Onufrie de Dumnezeu înţelepţite!***

Icosul 1

Văzând darul lui Dumnezeu care era cu tine din pântecele maicii tale şi minunile care s-au săvârşit cu tine în pruncie, nu putem să nu te lăudăm astfel:
Bucură-te, cel ce te-ai născut din rugăciunile părinţilor tăi;
Bucură-te, că încă fiind în faşă ai fost dăruit de părinţii tăi la mănăstire;
Bucură-te, cel ce ai fost hrănit de căprioară până la vârsta de trei ani;
Bucură-te, că te-ai arătat milostiv încă din fragedă pruncie;
Bucură-te, cel ce ai fost hrănit de Hristos care se afla în sfânta icoană;
Bucură-te, cel ce ai primit dar de la Dumnezeu;
Bucură-te, că te-ai arătat făcător de minuni fiind încă prunc;
Bucură-te, lumină dăruită mănăstirii de Luminătorul celor din întuneric;
Bucură-te, luceafăr aducător de bucurii;
Bucură-te, minune dumnezeiască;
Bucură-te, stea de lumină purtătoare;
Bucură-te, iubitorule de cele sfinte,
Bucură-te, părinte Onufrie de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 2-lea

Fiind încă tânăr la vârstă şi nevinovat, te-ai arătat mai mare în virtutea nerăutăţii, deoarece Însuşi Hristos cu mâinile Sale te-a hrănit când I-ai cerut, iar credincioşii stau înaintea icoanei tale cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Plin de milostivire te-ai arătat căci pâinea pe care o primeai pentru tine o dădeai lui Hristos lipsindu-te pe tine de hrană, iar noi, văzând unele ca acestea te lăudăm zicând:
Bucură-te, că Cel pe care tu L-ai hrănit de multe ori, pâine ţi-a dat când I-ai cerut;
Bucură-te, că din acea pâine s-au hrănit şi ceilalţi monahi;

Bucură-te, că ei au fost cuprinşi de uimire văzând minunea care s-a făcut prin tine;
Bucură-te, că ai crescut în ascultare şi supunere;
Bucură-te, căci cu înfrânarea şi postul ai supus chiar şi pe demoni;
Bucură-te, dar dumnezeiesc dăruit nouă celor credincioşi de către Dumnezeu;
Bucură-te, că ai fost păzit de Dumnezeu, care te-a întărit spre o luptă ca aceasta;
Bucură-te, că te-ai arătat stăpân peste patimi;
Bucură-te, cel ce ai stricat cursele demonilor cele amăgitoare;
Bucură-te, că te-ai înălţat deasupra firii omeneşti prin multă osteneală;
Bucură-te, iubitorule de Dumnezeu şi al semenilor tăi;
Bucură-te, părinte Onufrie de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 3-lea
Mergând cuviosul Pafnutie în pustie spre a căuta pe cei ce se nevoiesc acolo, te-a aflat pe tine sfinte şi bucurându-se a cântat lui Dumnezeu, celui ce te-a descoperit lui: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea
Atât de mult te-a iubit pe tine Domnul cuvioase, încât aveai în fiecare lună a anului drept hrană fructe de finic şi un izvor cu apă limpede şi bună, iar în loc de îmbră-căminte ţi-a crescut părul care te ferea de ger şi arşiţă, pentru aceasta noi îţi cântăm unele ca acestea:
Bucură-te, că Dumnezeu ţi-a răsplătit ţie şi în această viaţă şi în cealaltă ostenelile tale;
Bucură-te, copac înfrunzit sub care adumbresc cei credincioşi;
Bucură-te, om ceresc care ai ajuns firea îngerilor;
Bucură-te, că ai avut atâta tărie că nu ai părăsit pustia, cu toate ispitele ce veneau de la diavol;
Bucură-te, că binecuvântarea lui Dumnezeu nu te-a părăsit;
Bucură-te, că ţi-a fost îndreptar în viaţa monahicească;
Bucură-te, că faptele tale au întrecut mintea omenească;
Bucură-te, că te-ai izbăvit din ghearele lupului celui înţelegător;
Bucură-te, că eşti hrănitorul celor flămânzi;
Bucură-te, odihnă celor osteniţi;
Bucură-te, părinte milostiv şi iubitor de fii;
Bucură-te, cel ce ai fost un al doilea Ilie în vitejia faptelor împotriva răului;
Bucură-te, părinte Onufrie de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 4-lea
Avându-te pe tine sprijin tare părinte, ne bucurăm noi păcătoşii şi cu dragoste te slăvim cu cântări şi rugăciuni prin care îţi cerem să nu ne laşi pe noi, cei care cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Multe au fost luptele tale părinte împotriva demonilor care te chinuiau cu tot felul de ispite, vrând cu tot dinadinsul să-ţi surpe ostenelile tale cel bine plăcute înaintea lui Dumnezeu, dar tu i-ai biruit cu darul lui Hristos care era cu tine, iar noi zicem către tine unele ca acestea:
Bucură-te, că semnul Sfintei Cruci te-a păzit nevătămat de năvălirile diavolilor;
Bucură-te, că rugăciunea ţi-a fost ca un toiag de foc împotriva lor,
Bucură-te, că ai fost păzit de îngerul Domnului;
Bucură-te, păzitorul curăţiei sufleteşti şi trupeşti;
Bucură-te, că te-ai asemănat heruvimilor şi serafimilor în cântarea cea către Dumnezeu;
Bucură-te, că diavolii nu pot să stea împotriva ta;
Bucură-te, că i-ai surpat pe ei cu toate meşteşugirile lor;
Bucură-te, cel ce eşti ajutor nou celor credincioşi;
Bucură-te, că nu te întorci de la cei ce se roagă ţie;
Bucură-te, minune mult slăvită de îngeri;
Bucură-te, părinte minunat al monahilor;
Bucură-te, că ispitele demonilor nu te-au înspăimântat;
Bucură-te, părinte Onufrie de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 5-lea

Poruncile lui Dumnezeu păzindu-le, ai ajuns la lumina cea veşnică a Împărăţiei celei cereşti unde cu toţi cuvioşii cânţi lui Dumnezeu care te-a învrednicit de aceasta: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Dorind după viaţa cea desăvârşită, ai fost călăuzit în pustie de îngerul tău, cel ce de la naştere te însoţea pe tine, şi te-a dus până la peştera acelui bătrân care te-a dus la locul mai înainte pregătit ţie de Dumnezeu, iar noi văzând purtarea de grijă a Lui pe care o avea pentru tine, îţi zicem unele ca acestea:
Bucură-te, că sufletul tău ardea de dorirea după Dumnezeu;
Bucură-te, că şi acel bătrân a cunoscut aceasta;
Bucură-te, că te-a învăţat toate rânduielile pustniceşti;
Bucură-te, că le-ai deprins pe ele repede spre zidirea ta;
Bucură-te, că ai vieţuit singur într-un loc deosebit;
Bucură-te, că în ţarina din sufletul tău a încolţit repede rodul ascultării;
Bucură-te, că floarea curăţiei ai păstrat-o neveştejită până la moarte;
Bucură-te, că toate le-ai făcut spre slava lui Dumnezeu;
Bucură-te, că roua rugăciunilor tale ţi-a fost ţie izvor al inimii curate;
Bucură-te, cel ce niciodată nu te-ai lenevit în săvârşirea lucrurilor bune;
Bucură-te, că dragostea pentru Ziditorul tău nu s-a stins niciodată;
Bucură-te, că ai fost slugă credincioasă Domnului;
Bucură-te, părinte Onufrie de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 6-lea

După ce ai suferit multă vreme de sete şi foame ai fost hrănit de îngerul Domnului cu pâine caldă şi albă timp de treizeci de ani, apoi cu finice şi apă curată de izvor, arătându-se prin aceasta purtarea de grijă a lui Dumnezeu, căruia Îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Multă tărie ai arătat cuvioase în răbdarea ispitelor diavoleşti, căci nu ai contenit până nu ţi-ai supus cu totul patimile cele stricăcioase de suflet care te încercau la tot pasul pentru a te surpa, iar noi te lăudăm pentru viteja luptelor tale zicându-ţi unele ca acestea:
Bucură-te, că ai socotit a fi primejdios un lucru ca acesta;
Bucură-te, cel ce ai învăţat că se cade omului a face în taină faptele bune;
Bucură-te, că după îndelunga răbdare ai fost mângâiat de Dumnezeu, căruia Îi slujeai;
Bucură-te, că deşi erai chinuit de frig şi de arşiţă, nu te-ai întors înapoi de la a ta nevoinţă;
Bucură-te, că te-ai încrezut în singurul Dumnezeu, cel ce te-a ocrotit pe tine;
Bucură-te, că dragostea ta pentru Hristos a biruit tot răul ce venea asupra ta;
Bucură-te, că te-ai învrednicit de a fi împărtăşit de îngerul Domnului;
Bucură-te, că timp de treizeci de ani nu ai văzut faţă de om;
Bucură-te, că cuviosul Pafnutie s-a umplut de o mare bucurie la vederea feţei tale;
Bucură-te, că te-ai asemănat Sfântului Ioan Botezătorul în vieţuirea cea după Dumnezeu;
Bucură-te, că ai înmulţit talantul cel dat ţie de Dumnezeu;
Bucură-te, părinte Onufrie de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 7-lea

Cerându-ţi cuviosul Pafnutie să petreacă în locul acela după mutarea ta, nu i-ai dat voie, ci i-ai spus că întorcându-se la locul său, să vestească acele minuni tuturor, iar noi auzind astfel de cuvinte pline de înţelepciune, cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

După îndelunga vorbire făcându-se seara, ai plecat la peşteră împreună cu cuviosul Pafnutie, care s-a minunat de locul acela atât de frumos, iar noi aflând unele ca acestea nu putem să nu te lăudăm zicându-ţi:
Bucură-te, cel ce între cei bine plăcuţi lui Dumnezeu te-ai numărat;
Bucură-te, că ai fost împodobit de darul înainte vederii;
Bucură-te, că ai proorocit mai înainte mutarea ta către Domnul;
Bucură-te, că după cântarea Utreniei faţa ta a strălucit ca lumina;
Bucură-te, că văzând pe cuviosul Pafnutie înspăimântat i-ai zis să nu se teamă;

Bucură-te, că i-ai poruncit lui să-ţi îngroape trupul;
Bucură-te, că în acea zi te-ai mutat din viaţa aceasta vremelnică;
Bucură-te, că ai cunoscut ceasul sfârşitului tău;
Bucură-te, că împreună cu sfinţii îngeri petreci;
Bucură-te, că slăveşti pe Dumnezeu cu cetele monahilor;
Bucură-te, că acum cerul îţi este casă pentru veşnicie;
Bucură-te, cel ce ţi-ai gătit locaş care nu se surpă niciodată;
Bucură-te, părinte Onufrie de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 8-lea
Dumnezeiescul dar te-a luminat spre a călătorii pe calea cea strâmtă şi cu osteneli, căci ai izbutit prin grele încercări să plineşti rânduiala cea după Dumnezeu a monahilor celor cuvioşi. Şi acum aflându-te în mijlocul îngerilor şi a sfinţilor, roagă-te pentru noi păcătoşii ca să ne învrednicim împreună cu tine să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea
Viaţa ta cea plină de lumină dătătoare de bucurie ne-a îndemnat să cădem înaintea icoanei tale şi să-ţi cântăm laude ca acestea:
Bucură-te, vas ales al Duhului Sfânt;
Bucură-te, că te-ai găsit vrednic de Dânsul;
Bucură-te, că te-a ales spre a-I sluji Lui pentru totdeauna;
Bucură-te, că locuieşti în corturile cuvioşilor;
Bucură-te, că îngerii s-au bucurat de venirea ta la ceruri;
Bucură-te, căci cu cântări prea frumoase te-au dus la Domnul;
Bucură-te, că diavolii nu au putut să împiedice suirea ta la locaşurile cele veşnice;
Bucură-te, că te-ai înfăţişat înaintea lui Dumnezeu curat şi fără prihană;
Bucură-te, că inima ta a fost locaş al Duhului Sfânt încă din pruncie;
Bucură-te, că fără cârtire ai slujit cu dragoste Ziditorului tău;
Bucură-te, că ai făgăduit cuviosului Pafnutie că vă veţi vedea în ceruri;
Bucură-te, că moştenitor prea ales al Raiului te-ai arătat;
Bucură-te, părinte Onufrie de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 9-lea
După sfârşitul tău cuvioase părinte peştera s-a surpat şi finicul a căzut la pământ uscându-se, iar noi auzind astfel de minuni, cântăm lui Dumnezeu cu frică şi cu dragoste: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea
Cu adevărat noi cei credincioşi nu ne pricepem cum să lăudăm mai frumos şi după cuviinţă viaţa ta cea sfântă şi plină de curăţie, dar umilindu-ne îţi cântăm astfel de laude:

Bucură-te, ajutătorul celor ce se roagă ţie;
Bucură-te, că eşti ocrotitorul celor ce poartă cinstitul tău nume;
Bucură-te, părintele orfanilor;
Bucură-te, primitorul săracilor;
Bucură-te, că eşti milostiv către cei ce sunt în mari nevoi;
Bucură-te, izbăvitorule de patimile cele stricătoare de suflet;
Bucură-te, sfătuitor bun celor ce se află în grele încercări;
Bucură-te, bogăţie celor ce sunt săraci de fapte bune;
Bucură-te, sănătatea celor bolnavi;
Bucură-te, că nu îţi întorci faţa de către cei ce nădăjduiesc spre ajutorul tău;
Bucură-te, cel ce după Dumnezeu şi prea curata Sa Maică ne eşti zid apărător;
Bucură-te, cel ce eşti corabie izbăvitoare celor ce călătoresc pe marea acestei vieţi;
Bucură-te, părinte Onufrie de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 10-lea

La cine vom alerga sfinte cerând ajutor în această zbuciumată viaţă dacă nu la tine care ne-ai dat nouă drept pildă de adevărată vieţuire monahicească prin însăşi viaţa ta cea sfântă şi bine plăcută înaintea lui Dumnezeu căruia Îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Rugăciunile tale înaintea lui Dumnezeu sunt ca o tămâie bine primită şi ca o jertfă curată căci acum în aceste vremuri grele, ne bucurăm de ajutorul şi mijlocirea ta înaintea Lui, pentru aceea îţi aducem în dar aceste cântări de laudă:
Bucură-te, rugătorul pentru noi în ziua judecăţii;
Bucură-te, mijlocitorul al celor cufundaţi în multe păcate;
Bucură-te, cel ce eşti baie care speli nelegiuirile;
Bucură-te, căci ne uşurezi conştiinţele cele încărcate;
Bucură-te, sprijinul celor vârstnici şi neputincioşi;
Bucură-te, soarele cel strălucitor de fapte bune;
Bucură-te, că lumina ta luminează şi pe cei păcătoşi;
Bucură-te, cel ce întorci iarăşi la credinţă pe cei pierduţi;
Bucură-te, că ai îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu;
Bucură-te, că te-ai învrednicit de vederea feţei Lui;
Bucură-te, cetăţean al cereştii împărăţii;
Bucură-te, fiu prea iubit al lui Hristos Dumnezeu;
Bucură-te, părinte Onufrie de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 11-lea

În lanţurile deznădejdii aflându-ne, te rugăm sfinte al lui Dumnezeu să ne scoţi pe noi netrebnicii căci viaţa noastră de iad s-a apropiat, ca să cântăm împreună cu tine lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Cu totul ne-am depărtat de Dumnezeu şi împreună netrebnici ne-am făcut şi nu îndrăznim a ne apropia de milostivirea lui şi te rugăm pe tine cuvioase al Lui Dumnezeu Onufrie să mijloceşti la tronul PreaSfintei Treimi, ca să ne izbăvim de cursele cele ascunse ale vrăjmaşului şi să-ţi zicem unele ca acestea:
Bucură-te, ostenitorul cel neostenit al lui Dumnezeu;
Bucură-te, că întreaga viaţă ţi-ai afierosit-o Lui;
Bucură-te, că toată viaţa ta ai fost blând şi fără răutate;
Bucură-te, că bunătatea ta a întrecut mintea omenească;
Bucură-te, că ţi-ai pregătit locaş în cer fiind încă în trup stricăcios;
Bucură-te, că te-au purtat îngerii până la tronul lui Dumnezeu;
Bucură-te, că ai primit răspuns bun de la Dreptul Judecător;
Bucură-te, că veselia cerească împreună cu slavă te împodobesc,
Bucură-te, că ai luat din mâna lui Hristos cunună de biruinţă;
Bucură-te, că negrăite sunt bunătăţile de care te-ai învrednicit;
Bucură-te, că şi îngerii laudă luptele tale cele mari;
Bucură-te, stâlpul Bisericii drept-măritoare;
Bucură-te, părinte Onufrie de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 12-lea

Acum când suntem înconjuraţi de tot felul de ispite care ne surpă în adâncurile răutăţilor cădem înaintea ta şi cu umilinţă şi cu lacrimi ne rugăm ţie să rogi pe milostivul Dumnezeu pentru mântuirea sufletelor noastre, ca să-I cântăm Lui: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Am auzit, sfinte de mulţimea faptelor tale pe care le-ai săvârşit ca fiind fără de trup, cu toate că erai în trupul acesta din lut, şi ne-am spăimântat cu totul de puterea cea dată ţie de la Dumnezeu pentru a birui puterea potrivnicilor, pentru aceea îţi aducem aceste laude:
Bucură-te, că de la naştere până la moarte ai fost fără prihană;
Bucură-te, că sufletl tău a fost înmiresmat de prezenţa Duhului Sfânt;
Bucură-te, că mintea ta nu a cugetat nimic din cele întinate;
Bucură-te, sfeşnic care luminezi pe cei întunecaţi din pricina necredinţei;
Bucură-te, vistieria cea nefurată a monahilor celor nevoitori,
Bucură-te, povăţuitorul celor ce vieţuiesc în munţi şi pustietăţi;
Bucură-te, mirul cel cu mireasmă prea dulce;
Bucură-te, că ai vieţuit cu mare trezvie a minţii;
Bucură-te, cel ce ai fost mult încercat şi ai ieşit biruitor din toate;
Bucură-te, cel ce surpi pe hulitorii dreptei credinţe;
Bucură-te, cel ce alini durerea sufletului încărcat cu multe păcate;
Bucură-te, liman liniştit al celor înviforaţi de gânduri necurate;
Bucură-te, părinte Onufrie de Dumnezeu înţelepţite!

Icosul al 13-lea (de trei ori)
O, prea cuvioase părinte Onufrie, plângem şi alergăm către al tău sprijin să ne ajuţi nouă celor care am rămas fără nădejde de mântuire a sufletelor, ca mântuindu-ne de moartea cea veşnică să cântăm împreună cu tine lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1
Văzând darul lui Dumnezeu care era cu tine din pântecele maicii tale şi minunile care s-au săvârşit cu tine în pruncie, nu putem să nu te lăudăm astfel:
Bucură-te, cel ce te-ai născut din rugăciunile părinţilor tăi;
Bucură-te, că încă fiind în faşă ai fost dăruit de părinţii tăi la mănăstire;
Bucură-te, cel ce ai fost hrănit de căprioară până la vârsta de trei ani;
Bucură-te, că te-ai arătat milostiv încă din fragedă pruncie;
Bucură-te, cel ce ai fost hrănit de Hristos care se afla în sfânta icoană;
Bucură-te, cel ce ai primit dar de la Dumnezeu;
Bucură-te, că te-ai arătat făcător de minuni fiind încă prunc;
Bucură-te, lumină dăruită mănăstirii de Luminătorul celor din întuneric;
Bucură-te, luceafăr aducător de bucurii;
Bucură-te, minune dumnezeiască;
Bucură-te, stea de lumină purtătoare;
Bucură-te, iubitorule de cele sfinte,
Bucură-te, părinte Onufrie de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul 1
Celui care din fragedă pruncie a iubit pe Hristos şi I-a slujit cu credinţă, să-i aducem laude şi cântări duhovniceşti că acesta biruind pe vrăjmaşi s-a suit la Hristos, cel ce i-a dăruit dar dumnezeiesc spre a dobândi darul cel veşnic şi să-l slăvim cântându-i: ***Bucură-te, părinte Onufrie de Dumnezeu înţelepţite!***

Şi se face opustul.

Sursa:
https://www.crestinortodox.ro/acatiste/acatistul-sfantului-onufrie-mare-142111.html

***

Împăratul Persiei, numit de istorici Narsita, a trăit pe vremea când în Roma împărăţea prea păgânul împărat Diocleţian. Acesta se cunoaşte din fapte, că ori era cu totul creştin, ori că nu era departe de creştinătate. Însă se ştie din istorie că au fost în acest fel unii din împăraţii Persiei. Acest împărat, trăind cu împărăteasa multă vreme şi neavând copii de parte bărbătească, dorea foarte mult şi se ruga cu dinadinsul lui Dumnezeu să le dăruiască un fiu. Dumnezeu,

ascultându-i rugăciunea, după mulţi ani împărăteasa a zămislit pe acest mare plăcut al lui Dumnezeu şi mare vieţuitor de pustie, pe prea fericitul Onufrie.

Iar diavolul, care urăşte neamul omenesc, prevăzând binele ce avea să fie după oarecare semne şi voind a face împiedicare, s-a închipuit în felul unui om străin şi, venind la împărat, i-a zis: "Împărate, să ştii că pruncul ce s-a zămislit în pântecele împărătesei tale nu este de la tine, ci de la unul din supuşii tăi. Dacă voieşti să cunoşti adevărul, să faci ceea ce-ţi voi spune, adică: Când se va naşte pruncul, să porunceşti să se facă un foc mare şi să arunci pe prunc într-însul, şi de nu va arde, acesta va fi semnul că fiul este al tău cu adevărat; iar de va arde, atunci să fii încredinţat că este născut din desfrânare".

Împăratul, încredinţându-se foarte mult acestor cuvinte diavoleşti, s-a mâniat pe împărăteasa sa, însă ascundea în sine şi se ţinea ca să nu se cunoască până la vremea ce se cădea. Deci, împlinindu-se vremea naşterii împărătesei şi născând un prunc de parte bărbătească, tatăl, în loc să se bucure de naşterea fiului său celui dăruit de Dumnezeu, s-a umplut de mâhnire şi de întristare, a aprins un foc mare şi a aruncat pe prunc în foc. Dar Atotputernicul Dumnezeu, Care păzeşte pe prunci cu prea minunata Sa putere, a păzit şi pe acest prunc nears de foc, viu şi întreg. Dar nu numai aceasta, ci încă şi alt lucru de mirare era cu putinţă a se vedea pruncului: aflându-se în foc, a ridicat către cer mânuţele sale cele mici şi slabe ca şi cum se ruga către Dumnezeu. Tatăl copilului, văzând acest lucru minunat, s-a înspăimântat şi a cunoscut că a fost amăgit de diavol.

Scoţând pe prunc din foc nevătămat, îngerul Domnului s-a arătat împăratului certându-l rău, că s-a încrezut mai mult vrăjmaşului celui înşelător. Îngerul a poruncit să boteze pe prunc şi să-l numească Onufrie, apoi să-l ducă în pustie unde-l va îndrepta Dumnezeu.

Împăratul îndată s-a sculat şi, luând pruncul după îndemnarea lui Dumnezeu, s-a dus în munţi şi în pustietăţile Egiptului.

Iar pe când mergea, l-a întâmpinat o căprioară albă, fiind trimisă de Dumnezeu ca să hrănească pruncul cu lapte cât va merge pe cale. Ea, alergând către împărat, a căzut înaintea lui în genunchi, ca şi cum se închina şi, alăturându-se de cei ce mergeau, călătorea împreună cu dânşii şi-l hrănea pe prunc cu laptele ei.

Tatăl pruncului, văzând acest lucru, se miră de purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru prunc şi grăia: "Acum am cunoscut că fiul meu are să fie mare prieten şi plăcut al lui Dumnezeu".

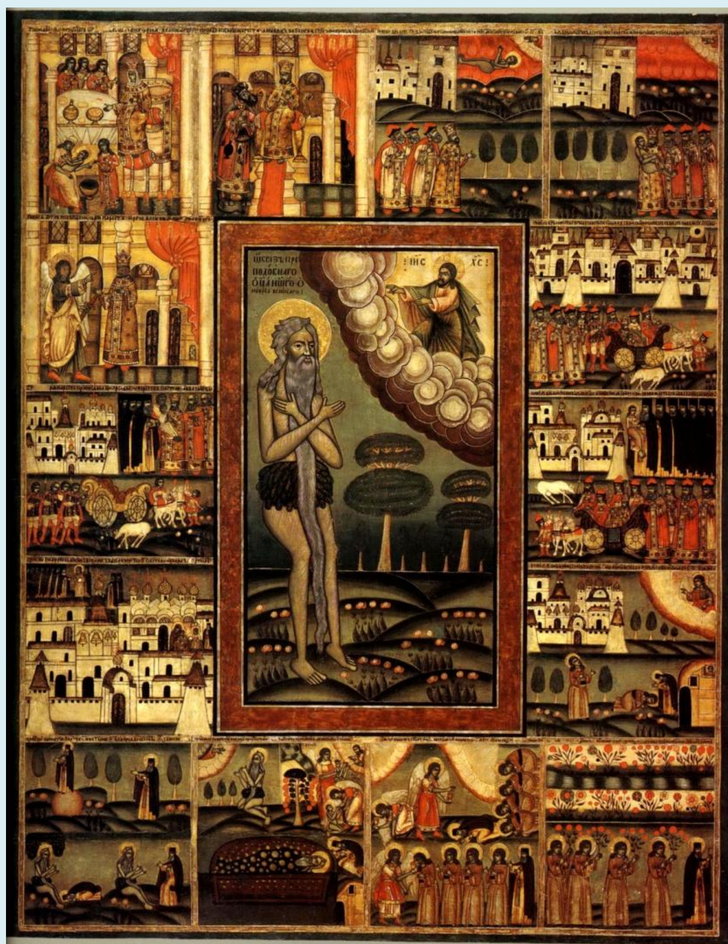
Mergând ei pe cale multă vreme, au ajuns la hotarele Tebaidei în ţara Egiptului şi, venind până la cetatea ce se numea Sermopoli, au aflat o mănăstire, nu departe de cetate, la un loc deosebit şi frumos. Acea mănăstire se numea a Eritului şi avea o sută de monahi îmbunătăţiţi. Dumnezeu a poruncit împăratului să lase acolo pe fiul său; iar părintele mănăstirii aceleia se miră de venirea împăratului Persiei la dânşii; deci l-au primit cu mare cinste.

Împăratul a povestit părintelui aceluia cu de-amănuntul toate cele despre prunc şi cum, cu porunca lui Dumnezeu, a venit la mănăstirea lor.

Părintele, ascultând cu mirare cele povestite de împărat, a zis: "Cum şi cine poate dintre noi să hrănească pruncul acesta care are trebuinţă de lapte de maică, căci în mănăstirea noastră nu poate intra nici o femeie?"

Împăratul a răspuns: "Precum până aici l-a hrănit Dumnezeu prin căprioara aceea care a venit cu noi, tot aşa şi de aici înainte îl va hrăni aceeaşi căprioară, cât va avea trebuinţă de lapte".

Astfel, împăratul, dând pe fiul lor lui Dumnezeu şi încredinţându-l părintelui, s-a întors la casa sa. Căprioara aceea a stat pe lângă mănăstire şi a hrănit pe prunc până la vârsta de trei ani. După ce s-au împlinit acei trei ani, ea s-a dus în pustie, iar pruncul a început a se hrăni cu hrana cea de obşte.

***

După ce pruncul a ajuns la vârsta de şapte anişori, adeseori se ducea la trapeză şi cerând câte o bucăţică de pâine, se ducea în tinda bisericii, unde era zugrăvită icoana Preacuratei Născătoare de Dumnezeu, care ţinea pe mâinile ei pe Domnul nostru Iisus Hristos. Deci, se apropia de icoană, fiind fără de răutate şi cu neştiinţă şi vorbea cu pruncul Hristos zugrăvit pe icoană, Care se ţinea de mâinile cele feciorești. El grăia astfel către Iisus: "Şi Tu eşti mic precum sunt şi eu, însă eu mă duc la trapeză, cer pâine la trapezar şi mănânc, iar Tu nu mănânci niciodată. Pentru ce te chinuieşti aşa, nemâncând nimic? Iată, primeşte partea mea şi mănâncă". Iar pruncul Hristos cel închipuit pe icoană, ca şi cum ar fi fost viu, a întins mânuţa Sa şi a luat pâinea din mâinile lui Onufrie.

O minune ca aceasta făcându-se nu odată, nici de două ori, ci de multe ori, trapezarul văzând pe prunc luând pâinea adeseori, a început a-l pândi să vadă ce face cu pâinea şi unde o duce. Deci, văzându-l ducându-se cu pâinea la biserică, a mers după dânsul mai departe şi, ajungând la uşa tindei, a văzut făcându-se minunea cea mai sus arătată şi s-a înspăimântat. După aceea, ducându-se, a vestit părintelui şi tuturor celorlalţi monahi mai sporiţi în fapte bune, care, auzind o minune ca aceasta, s-au înspăimântat cu totul.

Atunci părintele a învăţat pe trapezar, astfel: "Când Onufrie va mai cere pâine de la tine, să nu-i dai, ci să-i zici: "Du-te de cere pâine de la Acela Căruia i-ai dat de multe ori"".

Trapezarul, ascultând pe părintele, a făcut aşa precum i-a poruncit. Dimineaţa, venind Onufrie şi cerând pâine după obicei, trapezarul nu i-a dat, ci a zis: "Du-te şi tu de cere pâine de la Acela Căruia i-ai dat tu de multe ori".

Pruncul, fiind flămând, s-a dus plângând către icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi a zis plângând către pruncul Hristos, închipuit pe icoana: "Trapezarul nu voieşte să-mi dea pâine de la el, şi-mi este foame; dă-mi Tu de la Tine, că şi eu Ţi-am dat de multe ori!"

Atunci, pruncul Hristos îndată i-a dat o pâine mare, frumoasă, curată albă ca zăpada şi caldă. Pâinea era atât de mare, încât era cu neputinţă unui copil de şapte ani să o ducă cu uşurinţă.

Deci, Onufrie, luând pâinea din mâinile lui Hristos, o ducea cu foarte mare greutate. Şi venind cu ea la părintele, se lăuda zicând: "Iată, pruncul Hristos mi-a dat o pâine!"

Părintele, minunându-se foarte mult de o minune ca aceea, a chemat pe toţi monahii şi le-a arătat acea pâine minunată şi a poruncit trapezarului să povestească înaintea tuturor ce a văzut. Apoi Onufrie, fiind întrebat de ei, a spus că a luat acea pâine din mâinile lui Hristos. Toţi au început a prea mări cu mare glas pe Dumnezeu, care a făcut nişte minuni ca acestea prin pruncul Onufrie. După aceea, ei au împărţit pâinea în mai multe părţi pentru bine-cuvântarea şi sfinţirea tuturor monahilor.

Onufrie, crescând cu nişte sporiri de fapte ca acestea şi cu dar de la Dumnezeu şi de la oameni, a ajuns la vârsta şi măsura faptelor bune, cea vrednică de a se sălăşlui în pustie şi a ieşi la război împotriva vrăjmaşilor celor nevăzuţi.

***

Despre toate acestea povesteşte cuviosul Pafnutie episcopul, care a fost într-una din mănăstirile pustiei Egiptului. Cum a aflat el în pustie pe Cuviosul Onufrie şi pe alţi pustnici, singur povesteşte în cele ce urmează:

Într-o zi, şezând eu în mănăstirea mea şi liniştindu-mă, mi-a venit dorinţa să ies în pustia cea mai dinăuntru şi să văd dacă este acolo vreun monah, slujind Domnului mai mult decât mine. Deci, sculându-mă şi luând puţină pâine şi apă, ca să am pe cale, am ieşit din mănăstirea mea, nespunând nimănui nimic şi m-am dus în pustia cea mai dinăuntru. Mergând patru zile şi negustând nici pâine, nici apă, am ajuns la o peşteră încuiată, care avea numai o ferestruică mică. Am

stat acolo un ceas, bătând la acea fereastră, aşteptând ca, după obiceiul monahicesc, să iasă cineva din peşteră şi să-mi dea binecuvântare în Hristos. Dar, fiindcă nu mi-a răspuns, nici nu mi-a deschis nimeni, am deschis eu uşa şi am intrat, zicând: "Binecuvântează!" Acolo am văzut un stareţ şezând, ca şi cum dormea, şi iarăşi am zis: "Binecuvântează".

Apoi m-am atins de umărul lui, voind să-l deştept şi s-a făcut ca praful şi pipăind trupul lui, am aflat că murise de mulţi ani. Am văzut şi o haină atârnată la perete şi atingând-o eu, s-a făcut ca praful în mâinile mele. Deci, îndată luând de pe mine mantia mea, am acoperit cu ea trupul acelui mort şi, săpând o groapă cu mâinile în peretele peşterii, am îngropat moaştele lui cu obişnuita cântare de psalmi, cu rugăciune şi cu lacrimi. Apoi, gustând puţin din pâinea cea adusă de mine şi din apă, m-am întărit şi am rămas lângă mormântul acelui stareţ.

A doua zi, săvârşindu-mi rugăciunea, am pornit la cale spre pustia cea mai dinăuntru şi, mergând câteva zile, am găsit o altă peşteră şi am văzut pe dinaintea peşterii urme omeneşti şi din aceasta am cunoscut că vieţuieşte cineva acolo. Dar, bătând şi neprimind nici un răspuns, am intrat înăuntru şi negăsind pe nimeni, am ieşit afară, gândind în mine că aici petrece un rob al lui Dumnezeu şi poate s-a dus undeva în pustie. După aceea, am socotit să aştept la locul acela pe robul lui Dumnezeu, dorind să-l văd şi să-l sărut întru Domnul. Toată ziua am petrecut aşteptând şi cântând neîncetat psalmii lui David. Am văzut în acel loc, care era foarte frumos, un finic cu roadele lui şi un izvor mic cu apă vie, şi, minunându-mă de frumuseţea acelui loc, doream ca şi eu însumi să vieţuiesc într-însul, de ar fi fost cu putinţă.

Când ziua se pleca spre seară, am văzut venind o cireadă de bivoli, şi un rob al lui Dumnezeu umblând între ei; acela era Cuviosul Timotei pustnicul. După ce s-a apropiat de mine, am văzut pe acel bărbat fără de îmbrăcăminte, acoperinduşi goliciunea trupului cu perii săi. El, venind la locul unde stăteam şi văzându-mă pe mine, mă socotea că sunt duh şi nălucire şi a stat la rugăciune; pentru că multe duhuri necurate îl ispiteau cu năluciri în acel loc, precum mi-a spus mai pe urmă.

Iar eu i-am zis: "Pentru ce te înfricoşezi, robule al lui Iisus Hristos, Dumnezeul nostru? Caută şi vezi urmele mele, ca să ştii, că sunt ca şi tine, pipaie-mă, căci sunt trup şi sânge".

Atunci el, privind spre mine şi cunoscând că sunt om, m-a mângâiat, mulţumind lui Dumnezeu şi zicând: "Amin".

Apoi, s-a apropiat de mine, m-a sărutat şi m-a dus în peşteră sa, unde mi-a pus dinainte mâncare, poame de finic şi apă curată de izvor şi a gustat împreună cu mine.

El mă întreba, zicând: "Cum ai venit aici, frate?"

Iar eu, arătându-i cugetul şi gândul meu, i-am spus: "Vrând să-i văd pe robii lui Hristos, care vieţuiesc în această pustie, am ieşit din mănăstirea mea şi am venit aici; iar Dumnezeu nu m-a lipsit de această dorinţă, învrednicindu-mă a te vedea pe sfinţia ta".

Apoi, l-am întrebat şi eu pe el: "Părinte, cum ai venit aici, câţi ani ai de când eşti în această pustie, cu ce te hrăneşti şi pentru ce eşti gol, neîmbrăcându-te cu nimic?"

Iar el a început a-mi spune despre sine astfel: Eu mai înainte am petrecut în viaţa de obşte, în Tebaida, deprinzându-mă cu viaţa monahicească şi slujind cu osârdie lui Dumnezeu, iar cu mâinile lucram ţesătoria. Odată gândul mi-a zis: Să ieşi din viaţa de obşte, să petreci singur şi să te osteneşti lucrând, ca să primeşti mai multă plată de la Dumnezeu; pentru că poţi din osteneala mâinilor tale, nu numai pe tine să te hrăneşti, ci să hrăneşti şi pe săraci şi pe fraţii cei străini să-i odihneşti. Deci, ascultând cu dragoste gândul meu, am ieşit din viaţa de obşte şi mi-am făcut deosebit o chilie aproape de cetate şi mă îndeletniceam cu lucrul mâinilor. Eu aveam îndestulare de cele trebuincioase vieţii mele, pe care le câştigam din osteneala mâinilor mele; pentru că mulţi veneau la mine, trebuindu-le lucrul mâinilor mele şi-mi aduceau toate cele de trebuinţă. Deci, odihneam şi pe cei străini, iar pe cele ce prisoseau le împărţeam săracilor şi celor ce aveau trebuinţă.

Dar diavolul, vrăjmaşul nostru, care pururea se luptă contra tuturor, zavistuind vieţii mele, s-a sârguit de mi-a răsturnat ostenelile mele. El a pus în mintea unei femei, ca să vină la mine pentru lucrul mâinilor mele şi venind, mă îndemna să-i tes o pânză, pe care ţesând-o i-am dat-o ei. După aceea, m-a silit să-i ţes alta şi s-a făcut între noi vorbă şi îndrăzneală. Făptuind păcatul, ea a născut fărădelegea şi eu am petrecut cu ea şase luni păcătuind. După aceea, am gândit în mine că, astăzi sau mâine, moartea mă va ajunge şi voi lua munca cea veşnică şi mi-am zis: Vai mie, o, suflete, mai bine este ţie să fugi de aici, ca să scapi de păcat şi de munca cea veşnică.

Deci, lăsând toate, am fugit în taină şi am venit în această pustie. Ajungând în locul acesta, am găsit această peşteră, izvorul şi finicul având 13 ramuri şi în fiecare lună fiecare ramură îmi face tot atâtea roduri, câte îmi ajung ca hrană pentru treizeci de zile. Sfârşindu-se o lună şi roadele unei ramuri, se coace

cealaltă ramură; şi astfel mă hrănesc cu darul lui Dumnezeu, iar altceva nu am în peştera mea. Hainele mele învechindu-se de vremea cea lungă, s-au prăpădit, iar după mulţi ani - sunt 30 de ani de când petrec în această pustie - mi-au crescut perii corpului, precum vezi şi aceştia îmi sunt în loc de haine, acoperindu-mi goliciunea mea".

Auzind acestea de la dreptul acela - zice Sfântul Pafnutie - l-am întrebat, zicând: "Părinte, la începutul venirii tale în locul acesta, te-a supărat pe tine cineva sau nu?"

El a răspuns: "Am răbdat nenumărate năvăliri diavoleşti şi de multe ori diavolul s-a luptat cu mine şi nu m-a biruit, ajutându-mi darul lui Dumnezeu; pentru că mă împotriveam lor cu semnul Sfintei Cruci şi cu rugăciunea. Pe lângă asupririle vrăjmaşului, mă supărau încă şi durerile trupeşti, căci foarte mult mă durea pântecele, încât de multe ori cădeam la pământ de durerea aceea şi nu puteam să stau să-mi fac obişnuitele rugăciuni, zăcând în peştera mea şi tăvălindu-mă pe pământ, îmi săvârşeam cântarea mea cu multă chinuire, încât nici afară nu puteam să ies. Deci, m-am rugat milostivului Dumnezeu, ca pentru durerile ce m-au cuprins, să-mi dea iertare de păcatele mele.

Într-o zi, pe când şedeam la pământ, din pricina durerii pântecelui am văzut un bărbat cinstit stând înaintea mea care mi-a zis: "Ce te doare?"

Iar eu abia am putut răspunde, zicând: "Doamne, mă doare pântecele".

El mi-a zis: "Arată-mi unde te doare?" Şi i-am arătat. Iar el, întinzându-şi mâna, a pus palma sa în acel loc ce mă durea şi, îndreptând degetul mâinii sale, a tăiat locul acela cu un cuţit şi a scos rărunchii mei, căci de ei pătimeam foarte mult. După aceea mi-a arătat rănile care erau pe ei, şi curăţindu-i cu mâna şi ştergându-i cu pânza curată, iarăşi i-a pus la locul cel tăiat, şi netezindu-l cu palma, îndată m-am tămăduit.
Apoi, mi-a zis: "Iată, te-ai făcut sănătos! De-acum să nu mai greşeşti, ca să nu pătimeşti ceva mai rău, ci slujeşte Dumnezeului tău de acum şi până în veac!"

Astfel, din acea vreme, petrec fără durere, mulţumind lui Dumnezeu şi slăvind milostivirea Lui.

De cu seara, zice Pafnutie, stând într-una de vorbă cu acel cuvios părinte, am petrecut puţin; pentru că de dimineaţă ne-am sculat la obişnuita rugăciune. Făcându-se ziua, am rugat mult pe cuviosul părinte că doară mi-ar porunci să petrec lângă el, sau măcar undeva aproape de el.

Iar el mi-a zis: "Frate, nu vei putea să rabzi aici năvălirile diavoleşti". Deci, nu voia să petrec lângă el. Apoi, l-am rugat să-mi spună numele său şi mi l-a spus, zicând: "Numele meu este Timotei; pomeneşte-mă pe mine, iubite frate, şi roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, ca să săvârşească spre mine mila Sa până la sfârşit, căreia să mă învrednicească".

Atunci eu am căzut la picioarele lui, cerându-i să se roage pentru mine. Iar el mi-a zis: "Stăpânul nostru Iisus Hristos să te binecuvânteze şi să te păzească de toate cursele diavolului. Să-ţi arate calea cea dreaptă, ca să treci fără împiedicare spre sfinţii Lui". Deci, cuviosul Timotei, binecuvântându-mă, m-a eliberat în pace.

După aceea am plecat pe cale, primind din mâinile lui poame de finic şi un vas cu apă de izvor şi, închinându-mă acelui sfânt stareţ, m-am dus de la dânsul, slăvind şi mulţumind lui Dumnezeu că m-a învrednicit a vedea pe un plăcut al Său ca acela, a mă folosi de cuvintele lui şi a lua binecuvântare de la el.

***

Întorcându-mă de acolo, după câteva zile, am venit la o mănăstire pustnicească şi am stat acolo să mă odihnesc şi să petrec câtva vreme; dar, întristându-mă, gândeam la mine şi ziceam: Ce este viaţa? Sau ce sunt nevoinţele mele? Nici umbră nu sunt împotriva vieţii şi nevoinţelor acelui mare plăcut al lui Dumnezeu, pe care l-am văzut. Astfel, am petrecut multe zile gândind unele ca acestea şi dorind să urmez în plăcerea lui Dumnezeu, calea acelui drept bărbat. Deci, deşteptându-mă milostivirea lui Dumnezeu ca să îngrijesc de sufletul meu, nu m-am lenevit a merge iarăşi în cea mai dinăuntru pustie pe cale neumblată spre partea aceea, unde petrece un neam, bărbătesc, care se numeşte Mazichi. Deci, toată sârguinţa mea era aceasta: ca să ştiu de este şi un alt pustnic, care, slujind lui Dumnezeu, să-l găsesc şi să primesc de la el folos sufletului meu.

***

Plecând în calea pustiei cea pusă mie înainte, mi-am luat puţină pâine şi apă, care mi-a ajuns câtva vreme. Sfârşindu-se pâinea şi apa, mă strâmtoram, neavând pâine şi hrană, însă mă întăream cu duhul, mergând patru zile şi patru nopţi, fără de hrană şi fără de băutură; din această pricină am slăbit foarte mult cu trupul şi căzând la pământ, aşteptam moartea. Atunci am văzut un bărbat prea frumos şi prea luminat, venind la mine cu sfântă cuviinţă şi punând mâna sa pe gura mea, s-a făcut nevăzut; îndată am simţit în mine tărie, încât nici foame, nici sete nu-mi mai era. Sculându-mă iarăşi, mergeam spre cele mai dinăuntru ale acelei pustii şi am trecut fără de hrană şi fără băutură alte patru zile şi patru nopţi şi iarăşi am început a slăbi de foame şi de sete.

Ridicându-mi mâinile spre cer, m-am rugat Domnului şi iarăşi am văzut pe acel bărbat, care, venind, s-a atins de buzele mele şi s-a făcut nevăzut; iar eu iarăşi am căpătat multă putere şi m-am dus în cale. Era a şaptesprezecea zi a călătoriei mele, când am ajuns la un munte înalt şi, fiind ostenit, am şezut la poalele muntelui să mă odihnesc. Acolo am văzut departe pe un bărbat venind spre mine, cu chipul foarte înfricoşat, cu peri deşi crescuţi peste tot corpul, ca la fiară şi alb ca zăpada, căci era cărunt de bătrâneţe. Perii capului şi ai bărbii lui erau lungi până la pământ, încât acopereau ca o haină trupul lui, iar mijlocul său îl avea încins cu frunze de copaci.

Când l-am văzut apropiindu-se spre mine, m-am înfricoşat şi am alergat la o piatră ce se întâmplase să fie deasupra muntelui. Acela, ajungând până la poalele acelui munte, a şezut la umbră să se odihnească, pentru că ostenise din pricina zădufului şi bătrâneţii.

El, uitându-se spre munte, m-a văzut pe mine şi m-a strigat, zicându-mi: "Om al lui Dumnezeu, pogoară-te la mine, că şi eu sunt om ca tine şi vieţuiesc în pustia aceasta pentru Dumnezeu".

Eu - zice Pafnutie - auzind acestea, am alergat spre dânsul cu osârdie şi am căzut înaintea picioarelor lui.

El mi-a zis: "Scoală-te, fiul meu, căci şi tu eşti robul lui Dumnezeu, prieten al sfinţilor Lui, iar numele tău este Pafnutie".

După ce m-am sculat, mi-a poruncit să şed lângă el. Apoi, l-am rugat cu dinadinsul să-mi spună numele lui, cum petrece în pustia aceea şi de câtă vreme. El, văzând rugămintea mea cea cu dinadinsul, a început a-mi spune cele despre sine, zicând astfel:

"Numele meu este Onufrie, de şaizeci de ani rătăcesc în pustia aceasta şi prin munţi şi n-am văzut până acum nici un om, decât numai pe tine. Petrecerea mea înainte a fost în cinstită mănăstire care se numeşte Eriti şi care este aproape de cetatea Ermopoli, în părţile Tebaidei. Mănăstirea aceea are o sută de fraţi şi toţi sunt cu un suflet, având viaţă de obşte întocmai, cu multă dragoste pentru Domnul nostru Iisus Hristos. De obşte le era hrana şi îmbrăcămintea şi îşi petreceau în linişte pacea şi hrana cea pustnicească, slăvind bunătatea Domnului. Iar eu, când mă povăţuiam acolo pentru începutul cel nou, am învăţat de la Sfinţii Părinţi credinţa şi dragostea către Dumnezeu şi rânduielile vieţii monahiceşti şi i-am auzit pe dânşii grăind despre Sfântul prooroc Ilie, cum, întărindu-se de Dumnezeu, a petrecut în pustie, postind multă vreme. Asemenea şi de Sfântul Ioan Înaintemergătorul,

căruia nici unul din oameni nu i s-a asemănat vreodată şi ce fel de viaţă a avut el în pustie până în ziua arătării sale către Israel.

Eu întrebam pe Sfinţii părinţi, zicând: "Mai mari sunt înaintea lui Dumnezeu cei care petrec în pustie decât voi?"

Ei îmi răspundeau, zicând: "Fiule, aceia sunt mai mari decât noi, pentru că noi ne vedem unul pe altul în toate zilele şi săvârşim cu bucurie sobornicească cântare bisericească; iar de flămânzim, găsim pâine gata, asemenea şi de însetam, avem apă în destul. Dacă se întâmplă cuiva din noi a se îmbolnăvi, este mângâiat de ceilalţi fraţi, deoarece toţi vieţuim de obşte, ne ajutăm şi slujim unul altuia pentru dragostea lui Dumnezeu. Dar cei ce petrec în pustie sunt lipsiţi de toate acestea; căci, de se întâmplă vreunuia din ei vreo mâhnire, cine îl mângâie? La boală, cine să-i ajute şi să-i slujească? Dacă i-ar veni asupra vreun război de la satana, unde va găsi om care să-i schimbe gândul sau să-l sfătuiască, fiind numai el singur? De nu va avea hrană, unde s-o găsească cu înlesnire? Asemenea şi însetând, apa nu este aproape. Acolo, o, fiule, fără de asemănare, mai mare îi este osânda, decât nouă celor ce vieţuim de obşte; pentru că, cei ce intră în viaţă pustnicească, slujesc mai mult lui Dumnezeu, se dau la mari postiri, foamea şi setea, arşiţa de ziua şi răceala de noapte le rabdă cu vitejie; iar războaiele celor ce năvălesc de la vrăjmaşul cel nevăzut se împotrivesc tare, se silesc în tot felul a-l birui şi se sârguiesc a trece toată calea cea strâmtă şi anevoioasă care duce la Împărăţia Cerului.

Pentru aceea, le trimite Dumnezeu, Sfinţi îngeri ca să le aducă hrana, să le scoată apa din piatră şi aceştia îi întăresc atâta de mult, încât se împlineşte cuvântul proorocului Isaia care zice: "Cei ce aşteaptă pe Domnul se schimbă în putere, se înaripează ca vulturii, aleargă şi nu se ostenesc. Iar dacă nu se învredniceşte cineva de îngerească vedere cu ochii, nu se lipseşte încă de venirea de faţa cea nevăzută a acelora, care îl păzesc în toate căile, îl apără de asuprelile vrăjmaşului, îl ajută în lucrurile lui, şi-i duc rugăciunile la Dumnezeu".

De i se întâmplă vreunuia din pustnici vreo ispitire neaşteptată de la vrăjmaş şi el îşi ridică mâinile către Dumnezeu, îndată i se trimite ajutor de sus şi i se risipesc toate ispitele, pentru curăţia inimii lui. Fiule, n-ai auzit oare de ceea ce se zice în Scriptură că Dumnezeu nu părăseşte pe cei ce-L caută, săracul nu va fi uitat până în sfârşit şi răbdarea săracilor nu va pieri până în sfârşit. Şi iar: "Strigat-au către Domnul, când se mâhneau ei şi din nevoile lor i-a izbăvit". Pentru că Domnul dăruieşte fiecăruia după măsura ostenelilor pe care le suferă cineva pentru Dânsul. Deci, fericit este cel ce face voia Domnului pe pământ şi Îi slujeşte cu credinţă, pentru că îngerii slujesc aceluia, deşi nevăzuţi, însă îl fac a se bucura cu bucurie duhovnicească şi îl întăresc în tot ceasul cât este în trup.

Eu, smeritul Onufrie, auzind acestea de la Sfinţii părinţi în mănăstirea mea, mă îndulceam în sufletul şi în inima mea mai mult decât mierea şi mi se părea că sunt pe altă lume, pentru că îmi venise o dorinţă negrăită să mă duc în pustie. Deci, sculându-mă noaptea şi luându-mi puţină pâine, cât să-mi ajungă patru zile, am ieşit din mănăstire, punându-mi nădejdea spre Dumnezeu, şi am plecat pe calea care duce la munte, voind ca de acolo să intru în pustie. Începând eu a merge în pustie, am văzut înaintea mea strălucind o rază de lumină şi m-am temut foarte; apoi, stând, gândeam să mă întorc în mănăstire.

Dar raza aceea de lumină s-a apropiat de mine şi am auzit dintr-însa un glas, zicându-mi: "Nu te teme! Eu sunt îngerul care umblu cu tine de la naşterea ta, pus de Dumnezeu lângă tine ca să te păzesc, şi mi s-a poruncit de Dânsul să te duc în pustia aceasta. Fii desăvârşit şi smerit cu inima înaintea Domnului şi slujeşte-i cu bucurie; iar eu nu mă voi depărta de lângă tine până ce nu-mi va porunci Ziditorul să-ţi iau sufletul". Îngerul, zicând aceasta din raza cea în chipul luminii, mergea înaintea mea, iar eu călătoream cu bucurie după dânsul.

Mergând ca la şase mile, am văzut o peşteră aleasă; după aceea s-a făcut nevăzută de la mine raza luminii îngerului, iar eu m-am apropiat de peşteră şi am vrut să ştiu dacă este vreun om într-însa. Deci, ajungând la uşă, am strigat după obiceiul monahicesc, zicând: "Binecuvântează!" Atunci am văzut pe un bărbat bătrân cinstit, cu sfinţită cuviinţă la chip, pe faţă şi la vedere arătându-se, că era într-însul mare dar al lui Dumnezeu şi duhovnicească bucurie.

Eu, văzându-l, am căzut înaintea picioarelor lui şi m-am închinat lui; iar el, ridicându-mă de mână şi sărutându-mă, mi-a zis: "Tu eşti fratele Onufrie, ajutătorul meu întru Domnul? Intră, fiule, intră în locuinţa mea! Dumnezeu îţi este ţie ajutător şi vei petrece întru chemarea ta, săvârşind bune lucruri întru frica lui Dumnezeu".
Deci, intrând în peştera lui, am stat cu dânsul câteva zile, sârguindu-mă să deprind faptele lui bune, de vreme ce acela m-a învăţat rânduielile vieţii pustniceşti. Văzând stareţul că duhul meu este luminat spre deprinderea lucrurilor plăcute Domnului nostru Iisus Hristos şi spre cea fără de temere împotrivă stare a războaielor celor din taină a potrivnicului său şi spre nălucirile care le are pustia, mi-a zis: "Scoală-te, fiule, ca să te duc în altă peşteră, care este mai înăuntrul pustiei, ca singur într-însa să locuieşti şi să te osteneşti întru Dumnezeu; pentru că spre aceasta te-a trimis Domnul prin purtarea sa de grijă, ca să fii şi tu locuitor al pustiei celei dinăuntru". După ce a mers patru zile şi patru nopţi, într-a cincea zi a găsit o peşteră mică, iar sfântul bărbat mi-a zis: "Iată, acesta este locul care ţi l-a pregătit Dumnezeu pentru tine, ca să te

sălăşluieşti într-însul!" După aceea, stareţul a petrecut cu mine treizeci de zile, învăţându-mă la lucruri bune; iar după acele treizeci de zile, lăsându-mă lui Dumnezeu, s-a dus la treburile sale. De atunci venea câte o dată pe an la mine şi mă cerceta, până în ziua mutării sale la Dumnezeu, pentru că anul cel din urmă când m-a vizitat a murit; iar eu, plângându-l mult, l-am îngropat aproape de locuinţa mea.

După aceasta, eu smeritul Pafnutie, l-am întrebat pe Onufrie, zicând: "Sfinte părinte, oare multe osteneli ai suferit la începutul venirii tale în pustia aceasta?"

Atunci, fericitul stareţ mi-a răspuns: "Să mă crezi, iubite frate, că atâtea osteneli am suferit în acest loc, încât de multe ori, deznădăjduindu-mă de viaţa mea, mi se părea că sunt aproape de moarte. De multe ori slăbeam de foame şi de sete, neavând de la început nici ce mânca, nici ce bea, afară numai de unele verdeţuri pe care le găseam în pustie; atunci aveam ce mânca. Iar pentru setea mea, numai cereasca rouă îmi era de răcorire; că ziua mă ardeam de zăduful soarelui, iar noaptea mă răcoream de frigul nopţii, încât trupul meu mi se uda de rouă cea cerească. Dar câte n-am mai răbdat şi câte osteneli n-am mai suferit în această pustie neumblată! A spune răbdările şi ostenelile mele nu se poate, pentru că nici nu se cuvine a le arăta pe ele; deoarece, pentru dragostea lui Dumnezeu, omul este dator ca la singurătate să le facă.

Dar Bunul Dumnezeu, văzându-mă că m-am dat cu totul spre nevoinţele pustniceşti şi mi-am pus sufletul spre foame şi sete, a poruncit sfântului Său înger, ca să îngrijească de mine şi să-mi aducă în toate zilele puţină pâine şi apă pentru întărirea sufletului meu. Astfel, m-au îngrijit îngerii pe mine treizeci de ani. Iar după împlinirea celor treizeci de ani, Dumnezeu a orânduit spre mângâierea mea, hrană mai îndestulătoare. Pentru că, aproape de peştera mea, s-a găsit un finic care avea douăsprezece ramuri, şi fiecare ramură deosebit, la o lună pe an aducea roadele sale, una la o lună, alta la altă lună, până ce trec toate cele douăsprezece luni; iar când se sfârşea o lună, se sfârşea şi rodul unei ramuri, şi când sosea altă lună, şosea şi rodul altei ramuri.

Asemenea, din porunca lui Dumnezeu curgea un mic izvor de apă vie, aşa că acum am încă treizeci de ani întru îndestulare cu aceasta; pentru că, uneori mâncam din pâinea cea adusă de înger, iar alteori gustam din roadele finicului cu verdeţurile pustiei, care, prin dumnezeiasca poruncă, mi s-au îndulcit ca mierea. Din izvor beau apă vie, mulţumind lui Dumnezeu; dar mai ales mă hrănesc şi mă adap cu dulceaţa din cuvintele lui Dumnezeu, precum se scrie: Nu cu singura pâine va fi omul viu, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu. Deci, o, frate Pafnutie, dacă te vei sârgui ca să săvârşeşti

voia Domnului Dumnezeu, toate cele de trebuinţă se vor trimite pentru tine de la Dânsul; pentru că Sfânta Evanghelie zice: Nu vă îngrijiţi ce vom mânca, ce vom bea sau ce vom îmbrăca, pentru că pe toate acestea şi păgânii le caută, căci Tatăl vostru Cel ceresc ştie că trebuie toate acestea. Ci căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui şi toate acestea se vor adăuga vouă.

Cuviosul Onufrie grăind unele ca acestea, m-am minunat de aleasa lui viaţă şi iarăşi l-am întrebat pe el: "Părinte, de unde te împărtăşeşti sâmbăta şi Duminica cu Preacuratele lui Hristos Taine, să mă împărtăşeşti pe mine?"

Îngerul Domnului nu vine numai la mine cu dumnezeiasca Împărtăşanie, ci şi la ceilalţi care vieţuiesc în pustie pentru Dumnezeu şi faţă omenească nu văd şi pe care, împărtăşindu-i, îi umple de veselie negrăită. Deci, dacă vreunul dintr-înşii ar dori să vadă om, îngerul îl ia pe el şi îl înalţă la cer, ca să vadă pe sfinţi şi să se veselească; iar sufletul se luminează ca lumina şi se bucură cu duhul. Învrednicindu-se a vedea cereştile bunătăţi, uită toate ostenelile sale suferite în pustie; apoi, întorcându-se la al său loc, se sileşte a sluji mai cu osârdie lui Dumnezeu, nădăjduind a câştiga în veci cele din ceruri, pe care s-a învrednicit a le vedea.

Toate acestea le-a vorbit cuviosul Onufrie cu mine sub poalele muntelui, unde ne-am întâlnit; iar eu, din nişte vorbe ca acestea ale cuviosului, m-am umplut de bucurie şi am uitat şi de ostenelile mele, cele cu foamea şi cu setea, suferite în călătorie. Deci, înarmându-mă cu duhul şi cu trupul, am zis: "Fericit sunt eu cel ce m-am învrednicit a te vedea pe tine, sfinte părinte, şi am auzit cuvintele tale cele dulci şi plăcute".

Iar el mi-a zis: "Să ne sculăm de acum, frate, să mergem la locuinţa mea".

Deci, sculându-mă, am mers, iar eu nu încetam minunându-mă de darul cuvio-sului stareţ. Apoi, trecând două sau trei stadii, am venit la peştera sfântului; şi acolo era un finic ales şi curgea şi un izvor mic de apă vie. Stând lângă peşteră, cuviosul s-a rugat şi, sfârşind rugăciunea şi zicând "amin", a stat şi mi-a poruncit să stau şi eu cu dânsul; şi am vorbit, spunând unul altuia bunătăţile Domnului.
Venind soarele spre apus şi ziua sfârşindu-se, am văzut lângă noi o pâine şi apă, iar acel cuvios bărbat mi-a grăit mie: ***"Gustă, frate, din pâinea şi apa care se află înaintea ta, ca să te întăreşti; pentru că te văd pe tine slăbit de foame, de sete şi de osteneala drumului".***

Iar eu am zis către dânsul: "Viu este Domnul meu, că nu voi mânca nici nu voi bea singur, dacă nu mâncăm amândoi". Dar stareţul nu voia să guste; numai după ce l-am rugat mult, abia atunci am putut să-l înduplec. Deci, întinzând mâinile, am luat pâinea, pe care am rupt-o, am mâncat şi m-am săturat,

rămânând şi fărâmituri; după aceea, am băut apă şi am mulţumit lui Dumnezeu. Astfel, toată noaptea aceea am petrecut-o rugându-mă.

După ce s-a făcut ziua şi după cântarea Utreniei, am văzut faţa cuviosului schimbată şi m-am temut; dar el, cunoscând aceasta, mi-a zis: ***"Nu te teme, frate Pafnutie, ca Dumnezeu, cel ce spre toţi este milostiv, te-a trimis la mine, ca să-mi îngropi trupul meu; căci în ziua de astăzi sfârşesc vremelnica mea viaţă şi voi trece la viaţa cea fără de sfârşit, la Hristosul meu, întru odihna cea veşnică".***

Deci, fiind ziua a douăsprezecea a lunii iunie, cuviosul Onufrie mi-a poruncit, zicându-mi: ***"Iubite frate, dacă te vei întoarce în Egipt să mă pomeneşti pe mine înaintea fraţilor şi a tuturor creştinilor".***

Iar eu am zis către dânsul: "Părinte sfinte, eu doresc ca după moartea ta să petrec în locul acesta".

Cuviosul a răspuns: ***"Fiule, nu eşti trimis de Dumnezeu pentru aceea ca să petreci în această pustie, ci ca, văzând pe robii Lui, să te întorci la locul tău şi să spui viaţa lor cea îmbunătăţită la fraţi, spre folosul celor ce vor auzi, şi spre slava lui Hristos Dumnezeul nostru. Deci mergi, fiule, în Egipt la mănăstirea ta şi povesteşte cele ce ai văzut şi ai auzit în pustie, cele ce vei mai vedea şi vei auzi, şi singur să petreci în fapte bune, slujind lui Dumnezeu".***

Acestea zicându-le, am căzut înaintea cinstitelor lui picioare, zicând: "Binecuvântează-mă, prea cinstite părinte, şi te roagă pentru mine să aflu milă înaintea lui Dumnezeu. Precum m-a învrednicit pe mine Mântuitorul meu să te văd pe sfinţia ta în această viaţă, tot aşa să mă învrednicească a te vedea şi în veacul ce va să fie!"

Atunci cuviosul Onufrie, ridicându-mă de la pământ, mi-a zis: ***"Fiule Pafnutie, nu te va scârbi pe tine Dumnezeu, ci va împlini cererea ta; binecuvântându-te, te va întări întru dragostea Sa, îţi va lumina ochii minţii spre dumnezeiasca vitejie, te va izbăvi de toată cursa potrivnicului şi va săvârşi întru tine tot lucrul bun pe care l-ai început. Îngerii Lui te vor păzi întru toate căile tale şi te vor feri de vrăjmaşii cei nevăzuţi, ca să nu poată ei să te clevetească înaintea lui Dumnezeu în ceasul cercării celei înfricoşate".***

După aceasta, cuviosul părinte, dându-mi cea mai de pe urmă sărutare întru Domnul, a început a se ruga lui Dumnezeu cu multe lacrimi şi suspine. Iar, după ce s-a rugat din destul, şi-a plecat genunchii, culcându-se la pământ şi zicând cel mai de pe urmă cuvânt: ***"În mâinile Tale, Dumnezeule, îmi dau duhul meu***!"

Deci, când grăia el acestea l-a strălucit din cer o lumină minunată şi, în strălucirea luminii aceleia, veselindu-i-se faţa, şi-a dat duhul său.

Atunci, deodată s-a auzit în văzduh glasul îngeresc, cântând şi binecuvântând pe Dumnezeu, pentru că ei, luând sufletul cuviosului, cu bucurie îl înălţau la Dumnezeu. Atunci, eu am început a plânge şi a mă tângui înaintea cinstitului lui trup, căci pierdusem pe părintele pe care nu-l găsisem de mult. Deci, dezbrăcând haina mea, am descusut căptuşeala ei şi cu aceea am acoperit trupul sfântului; iar cu faţa m-am îmbrăcat eu, ca să nu mă întorc dezbrăcat la fraţii mei. Apoi, găsind o piatră mare, în care cu purtarea de grijă a lui Dumnezeu, era făcută o groapă în chip de mormânt, într-acea piatră am pus sfântul trup al plăcutului lui Dumnezeu, cu cântare cuviincioasă de psalmi şi, aducând o mulţime de pietre mici, am acoperit cu ele cinstitul său trup; apoi am început a mă ruga lui Dumnezeu să-mi dea voie să petrec în acel loc. Dar pe când voiam să intru în peşteră, atunci deodată înaintea ochilor mei a căzut peştera, finicul care hrănea pe sfânt a căzut din rădăcină, iar izvorul cel cu apă vie s-a uscat.

Toate acestea văzându-le, am cunoscut că nu este voia lui Dumnezeu să rămân acolo. De aceea, vrând ca să plec de acolo, am mâncat fărâmiturile de pâine care rămăseseră din ziua de ieri, asemenea am băut şi apa care rămăsese, apoi, ridicându-mi mâinile şi ochii către cer, m-am rugat. După aceea, iarăşi am văzut pe bătrânul acela pe care mai înainte l-am văzut când mergeam în pustie. Acela, întărindu-mă, mergea înaintea mea; iar eu, ieşind de acolo, mă mâhneam pentru sfârşitul Sfântului Onufrie, că nu m-am învrednicit să-l văd mai mult între cei vii; dar mă bucuram cu sufletul că m-am învrednicit a mă îndulci de sfintele lui cuvinte şi a lua binecuvântare din gura lui; şi astfel slăveam pe Dumnezeu.

***

Mergând patru zile, am ajuns la o oarecare chilie înaltă, sub munte fiind peştera. Intrând înăuntru, nu am găsit pe nimeni. Apoi am stat puţin, gândindu-mă: Oare va fi cineva viu în chilia aceasta la care m-a adus Dumnezeu? Acestea gândindu-le, a intrat un bărbat sfânt, plin de cărunteţe, al cărui chip era minunat şi cu bună cuviinţă; fiind îmbrăcat cu o haină împletită din ramuri de finic. Acela, văzându-mă, îndată a zis către mine: "Tu eşti fratele Pafnutie, acela care ai îngropat pe cuviosul Onufrie?"

Atunci eu, înţelegând că aceasta i s-a descoperit lui de Dumnezeu, am căzut la picioarele lui. Dar el, mângâindu-mă, mi-a zis: "Scoală-te, frate, că Dumnezeu te-a învrednicit să fii prieten al sfinţilor Lui; pentru că, din purtarea de grijă a Aceluia, am aflat de venirea ta la mine. Iată, iubite frate, îţi arăt ţie cele despre mine: De şaizeci de ani de când sunt în pustia aceasta, n-am văzut om, care să fi venit la noi, afară numai de fraţii care locuiesc aici cu mine".

Deci, mai vorbind între noi câte ceva, au intrat alţi trei părinţi asemenea cu sfinţii bătrâni şi îndată au zis către mine: "Binecuvântează, frate! Tu eşti fratele Pafnutie, împreună ostenitorul nostru întru Domnul! Tu ai îngropat trupul Sfântului Onufrie! Bucură-te, frate, că te-ai învrednicit a vedea un mare dar de la Dumnezeu, înştiinţându-ne pe noi Domnul, că astăzi tu vei veni la noi, poruncindu-ţi să petreci cu noi o zi. Că sunt şaizeci de ani de când petrecem în pustia aceasta, fiecare vieţuind deosebit; numai sâmbăta spre ziua Duminicii ne adunăm aici, şi n-am văzut până acum pe nici un om, afară de tine unul".

După aceea, mai vorbind între noi despre cuviosul Părinte Onufrie şi de alţi sfinţi, după două ceasuri, mi-au zis: "Frate Pafnutie, primeşte puţină pâine şi-ţi întăreşte inima ta, că ai venit de departe şi ni se cade a ne bucura cu tine".

Apoi, sculându-ne, am făcut rugăciune către Dumnezeu şi am văzut înaintea noastră cinci pâini curate, foarte bune, moi şi calde ca şi cum erau coapte de curând. Acei părinţi au mai adus câte ceva şi din rodurile pământului, şi, şezând, am mâncat împreună.

După aceea, mi-au grăit: "Precum ţi-am spus, de şaizeci de ani de când petrecem în pustia aceasta, totdeauna ni se aduc, din porunca lui Dumnezeu Cel nevăzut, numai patru pâini; iar acum, dacă ai venit şi tu la noi, ni s-a trimis şi a cincea pâine. Noi nu ştim de unde ni se aduc acestea, că fiecare din noi, când intră în peştera sa, găseşte în fiecare zi câte o pâine; iar când este spre ziua Duminicii şi ne adunăm toţi la un loc, găsim aduse câte patru pâini; pentru fiecare câte una". Deci, după ce am isprăvit cu mâncarea aceea, ne-am sculat şi am mulţumit lui Dumnezeu. Apoi, petrecând seara sâmbetei la rugăciune, am stat toată noaptea fără somn, rugându-ne până Duminică, când s-a luminat de ziuă.

A doua zi, am rugat pe acei sfinţi părinţi să mă lase să petrec cu ei până la moartea mea.

Ei mi-au zis: "Nu este voinţa lui Dumnezeu să petreci cu noi în pustia aceasta, ci ţi se cade să te duci în Egipt şi să spui fraţilor iubitori de Hristos toate cele ce ai văzut întru pomenirea noastră şi spre folosul celor ce vor auzi" Apoi, grăind ei, i-am rugat să-mi spună numele lor, dar ei n-au voit. Deci, rugându-i cu multă stăruinţă, nimic n-am putut afla, decât numai aceasta mi-au spus: "Dumnezeu care ştie toate, ştie şi numele nostru; deci, pomeneşte-ne, frate, şi te roagă pentru noi ca să ne învrednicim a ne vedea unul cu altul în casa lui Dumnezeu; însă sârguieşte-te, iubitule, ca să scapi de ispitele lumeşti şi să nu fii batjocorit de dânsele, deoarece acelea au înşelat pe mulţi". Auzind acestea de la acei cuvioşi părinţi, am căzut la picioarele lor şi binecuvântându-mă, am ieşit cu pacea lui Dumnezeu în calea mea. Apoi, mi-au proorocit şi nişte lucruri care s-au şi împlinit.

***

Plecând de acolo, am călătorit o zi prin pustia dinăuntru şi ajungând la o peşteră oarecare, am şezut acolo să mă odihnesc, lângă care era un izvor de apă. Deci, priveam la frumuseţea acelui loc, care era foarte minunat şi avea împrejurul izvorului pomi mulţi şi saduri pline de roade. Odihnindu-mă puţin, m-am sculat şi umblam prin mijlocul acelor pomi, minunându-mă de îndestulata mulţime a fructelor lor şi mă gândeam în mine: Cine este acela care a sădit aceştia? Acolo erau diferiţi pomi: finici, lămâi, meri mari şi frumoşi, smochini, piersici şi viţa de vie plină cu struguri aleşi şi alţi pomi roditori, al căror gust era mai dulce decât mierea. Din fructele lor ieşea un miros foarte plăcut, iar izvorul din pâraiele care curgeau dintr-însul, adapă acele saduri; deci, socoteam în mine, că acela este Raiul lui Dumnezeu.

Pe când mă miram de acea minunată frumuseţe, iată că văd patru tineri frumoşi la chip, îmbrăcaţi în piei de oi, venind spre mine din pustie şi apropiindu-se, au zis: "Bucură-te, frate Pafnutie!" Atunci eu, căzând cu faţa la pământ, m-am închinat lor; iar ei, ridicându-mă, au stat lângă mine şi am început a vorbi împreună. Feţele lor erau atât de strălucite cu darul lui Dumnezeu, încât mi se părea că nu sunt oameni, ci îngeri pogorâţi din cer. Ei s-au bucurat mult de mine şi, luând fructe din pomi, mi-au pus înainte să mănânc; şi mi s-a bucurat inima pentru dragostea lor.

Deci am petrecut cu dânşii şapte zile, hrănindu-mă din roadele acelor pomi. Apoi i-am întrebat, zicând: "Cum aţi venit aici? Şi de unde sunteţi?"

Ei mi-au răspuns: "Frate, de vreme ce Dumnezeu te-a trimis la noi, îţi vom spune adevărat viaţa noastră. Noi suntem din cetatea care se numeşte Oxirinhos. Părinţii noştri erau mai mari în cetatea aceea şi, voind să ne înveţe carte, ne-au dat la o şcoală, unde am învăţat repede gramatica cea proastă. Când am trecut la învăţătură mai înaltă, ne-am învoit într-un gând şi într-o tocmire, ajutându-ne Dumnezeu spre cea mai bună, şi am pus înaintea noastră înţelepciunea lui Dumnezeu cea duhovnicească. Dintr-acea vreme, ne adunăm în fiecare zi şi ne îndemnam unul pe altul cu credinţa la slujba lui Dumnezeu.
Având gândul cel bun în inimile noastre, ne-am socotit să căutăm undeva un loc liniştit şi să petrecem câteva zile în rugăciune, până ce vom şti rânduiala lui Dumnezeu pentru noi. Pentru aceea, luând fiecare din noi puţină pâine şi apă, cât să ne ajungă timp de vreo şapte zile, am ieşit din cetate. Mergând câteva zile, am ajuns în pustie şi, intrând într-însa, ne-am înspăimântat; apoi am văzut înaintea noastră un bărbat luminos şi înconjurat cu slava cerească. Acela ne-a luat de mâini, ne-a adus în acest loc pe care îl vezi şi ne-a dat în primire unui bărbat îmbunătăţit, slujitor al lui Dumnezeu; şi acum este al şaselea an de când petrecem aici. Cu stareţul acela am petrecut un an, învăţându-ne şi povăţuindu-ne de la dânsul cum să slujim lui Dumnezeu. După împlinirea unui an, părintele

nostru s-a mutat la Domnul şi dintr-acea vreme suntem aici singuri. Acum, iubite frate, ţi-am spus de unde suntem şi cum am venit aici. În toţi aceşti şase ani, n-am gustat pâine, nici alta hrană, decât numai fructele acestor pomi şi fiecare din noi petrece în linişte singur. Iar când vine sâmbăta, ne adunăm toţi în acest loc, ne vedem unul pe altul, ne mângâiem întru Domnul şi petrecem împreună două zile, sâmbăta şi Duminică, iar după aceea ne ducem fiecare la locul nostru".

Eu, smeritul Pafnutie, auzind aceasta de la dânşii, i-am întrebat: "Unde vă împărtăşiţi sâmbăta şi duminica cu dumnezeieştile Taine ale Preacuratului şi Sfântului Trup şi Sânge al lui Hristos, Mântuitorul nostru?"

Ei mi-au răspuns: "Pentru aceea ne adunăm aici în toate sâmbetele şi Duminicile, că Dumnezeu trimite la noi un înger sfânt şi prea luminat şi ne dă nouă Sfânta Împărtăşanie". Auzind aceasta, m-am bucurat foarte mult şi m-am gândit să aştept la dânşii până sâmbătă, ca să mă învrednicesc şi eu a vedea pe Sfântul înger şi să primesc dumnezeiasca Împărtăşanie din mâinile lui. Deci, am stat acolo până sâmbătă; pentru mine au stat şi ei în acel loc, neducându-se la locuinţele lor deosebite. Şi am petrecut zilele acelea în prea mărirea lui Dumnezeu şi în rugăciuni, având ca hrană fructele pomilor şi bând apă din izvor.

Venind sâmbăta, aceşti robi ai lui Hristos mi-au zis: "Pregăteşte-te, iubite frate, căci astăzi va veni îngerul lui Dumnezeu, aducându-ne dumnezeiasca Împărtăşanie, pe care de s-ar învrednici cineva a o primi din mâinile lui, aceluia i se iartă toate păcatele şi se face înfricoşător diavolilor şi ispitele lor nu pot să se apropie de el".

Acestea grăindu-le ei cu mine, am simţit un miros plăcut ca de nişte tămâie aleasă şi de aromate de mult preţ şi m-am minunat, pentru că niciodată n-am simţit undeva un miros ca acela. Am întrebat de unde vine o mirosire aşa de plăcută? Iar ei au zis: "Îngerul Domnului se apropie cu Preacuratele Taine ale lui Hristos!" Deci, stând noi la rugăciune, am început a cânta şi a prea mări pe Hristos Împăratul, Dumnezeul nostru.
Şi iată, o lumină prea luminată din cer ne-a strălucit, şi am văzut îngerul Domnului pogorându-se de sus şi strălucind ca un fulger şi am căzut cu faţa la pământ de frică, iar ei m-au ridicat, poruncindu-mi să nu mă tem. Am văzut pe îngerul lui Dumnezeu stând în faţa noastră, în chip de tânăr prea luminos, a cărui frumuseţe nu se poate spune, ţinând în mâini Sfântul Potir cu dumnezeiasca Împărtăşanie. Deci, aceşti sfinţi robi ai lui Dumnezeu, s-au apropiat unul câte unul şi s-au împărtăşit. După aceea, m-am apropiat şi eu păcătosul şi nevrednicul, cu mult cutremur şi cu spaimă; deci, cu negrăită bucurie m-am învrednicit a mă împărtăşi din mâinile îngerului cu Preacuratele Taine ale lui Hristos.

Pe când mă împărtăşeam, am auzit pe înger grăind: "Trupul şi Sângele Domnului Iisus, Dumnezeul nostru, să fie în voi hrană nestricăcioasă, veselie neîncetată şi viaţă veşnică". Iar noi am răspuns: "Amin". Apoi, după Sfânta Împărtăşanie, am fost binecuvântaţi de acel prea slăvit înger, iar îngerul s-a suit la cer înaintea ochilor noştri. Noi atunci, căzând, ne-am închinat lui Dumnezeu, mulţumindu-I pentru un dar atât de mare al Lui. Şi s-a făcut bucurie mare în inimile noastre, iar mie mi se părea că nu sunt pe pământ, ci în cer, şi în acea mare bucurie duhovnicească am rămas ca într-o uimire.

După aceasta, acei sfinţi robi ai lui Dumnezeu, aducând poame, au pus înainte şi, şezând, am gustat. Trecând ziua sâmbetei şi sosind noaptea, am petrecut-o fără de somn în cântarea de psalmi şi în prea mărirea lui Dumnezeu. A doua zi, Duminică, iarăşi ne-am învrednicit aceluiaşi dar dumnezeiesc ca şi sâmbătă; pentru că acelaşi înger al lui Dumnezeu, venind cu aceeaşi rânduială şi chip, ne-a împărtăşit şi a umplut inimile noastre de foarte mare bucurie. Eu luând puţină îndrăzneală, am rugat pe îngerul lui Dumnezeu, să-mi poruncească, ca să fiu în locul acela cu sfinţii robi ai lui Dumnezeu până la sfârşitul meu. Însă el mi-a zis: "Nu este cu plăcere lui Dumnezeu să vieţuieşti aici, ci îţi porunceşte, ca, fără zăbavă, să te duci în Egipt şi să povesteşti tuturor fraţilor cele ce ai văzut în pustie şi ai auzit, ca şi aceia să se sârguiască a primi viaţa cea bună şi a plăcea Stăpânului Hristos. Să propovăduieşti mai ales viaţa sfântă şi fericitul sfârşit al Cuviosului Onufrie, pe care l-ai îngropat în piatră şi să spui fraţilor toate cele ce ai auzit din gura lui. Fericit eşti şi tu că te-ai învrednicit a vedea şi a auzi cele atât de minunate şi prea slăvite minuni ale lui Dumnezeu, care se săvârşesc asupra sfinţilor Lui în această pustie. Nădăjduieşte-te spre Domnul, căci şi pe tine te va număra în viaţa ce va să fie cu aceşti sfinţi, pe care i-ai văzut şi cu care ai vorbit. Deci, acum mergi în calea ta şi pacea lui Dumnezeu să fie cu tine!"

Îngerul, zicând acestea, s-a suit la ceruri, iar eu atât m-am umplut de spaimă şi de întristare din vorbele lui, încât n-a rămas în mine puterea mea, ci am căzut la pământ ca şi cum eram în afară de mine. Atunci, ridicându-mă sfinţii lui Dumnezeu, mă mângâiau şi, punându-mi dinainte poame, am gustat şi am mulţumit lui Dumnezeu. După aceasta, sărutând pe sfinţi, am pornit pe calea mea; iar aceia, dându-mi poame ca să am pe cale, m-au petrecut ca la cinci stadii. Deci, i-am rugat să-mi spună numele lor şi mi-au spus: Cel dintâi, Ioan; al doilea, Andrei; al treilea, Eraclie şi al patrulea, Teofil. Ei mi-au poruncit să le spun numele fraţilor ca să-i pomenească, iar eu m-am rugat lor să mă pomenească în rugăciunile lor. Deci, sărutându-ne în Domnul, ne-am despărţit. Aceia s-au întors la locul lor, iar eu m-am dus pe cale spre Egipt.

Trecând pustia, mă mâhneam şi mă bucuram. Mă mâhneam, pentru că m-am lipsit de vederea feţei şi de vorbele cele dulci ale celor atât de plăcuţi lui Dumnezeu, cărora nu este vrednică toată lumea; dar mă bucuram, fiindcă m-am

învrednicit de binecuvântarea lor, de vederea îngerească şi de dumnezeiasca Împărtăşanie ce am primit-o din mâinile îngereşti.

***

Mergând trei zile, m-am apropiat de un schit şi am aflat acolo doi fraţi petrecând în linişte. Deci, m-am odihnit la ei zece zile şi le-am spus lor toate cele ce mi s-au întâmplat în pustie, văzute şi auzite. Ei, ascultându-mă cu multă umilinţă şi bucurie, mi-au zis: "Cu adevărat, părinte Pafnutie, de mare dar te-ai învrednicit de la Dumnezeu, pentru că te-ai învrednicit să vezi pe atâţia sfinţi ai Lui".

Acei doi fraţi erau îmbunătăţiţi, iubind pe Dumnezeu din toată inima, şi au scris toate cele ce au auzit din gura mea. Deci, sărutându-i, m-am dus la mănăstirea mea, iar ei au purtat cartea povestirilor mele pe la toţi sfinţii părinţi şi fraţi din schit. Aceia, citind-o şi ascultând-o, s-au umplut de mare folos şi au binecuvântat pe Dumnezeu, Care trimite mila Sa spre robii Săi. Apoi, ei au pus carte în biserică, ca toţi, cei ce vor, să o citească, fiind plină de zidire duhovnicească şi de gândire dumnezeiască. Iar eu, cel mai mic rob, Pafnutie, învrednicindu-mă de mila lui Dumnezeu, Căruia nu sunt vrednic, cu gura şi cu scrisul, vestesc la toţi acestea, care mi s-au poruncit să le vestesc întru slava lui Dumnezeu şi spre folosul celor ce îşi caută mântuirea sufletelor lor.

Fie darul şi pacea Domnului nostru Iisus Hristos cu voi, pentru rugăciunile plăcuţilor Lui, sfinţilor, cuvioşilor şi părinţilor noştri, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nota - Se cade a şti care este cuviosul Pafnutie, care a aflat pe cuviosul Onufrie, deoarece în Istoria Bisericească şi în Pateric se află mulţi cu numele Pafnutie. Prea cuviosul Pafnutie, care a fost episcop în Tebaida cea de sus, ce este una din părţile Egiptului, este acela care a pătimit pentru Hristos, în vremea păgânului împărat Maximian al Romei şi căruia i s-a scos ochiul drept. După aceea, acesta pe vremea împărăţiei marelui Constantin, la întâiul Sinod a toată lumea, a fost în Niceea, când Sfinţii părinţi au vrut să facă o lege, ca preoţii mireni să nu aibă femei, el s-a sculat în mijlocul sinodului, a strigat cu glas mare: "Să nu puneţi această sarcină grea şi acest jug greu asupra slujitorilor bisericeşti". Deci, Sfântul Pafnutie s-a împotrivit foarte mult la această dorinţă a Sfinţilor Părinţi, cu toate că el singur era păzitor al fecioriei din pântecele maicii sale şi nimeni n-a răspuns ceva împotriva cuvintelor lui, lăsându-se acel lucru la învoirea fiecăruia. De atunci şi până acum preoţii şi diaconii Bisericii Răsăritului sunt căsătoriţi.

Despre acesta scriu istoricii greci: Socrat, cartea 1, cap. 18: Sozomen, cartea 1, cap. 22 şi Nichifor, cartea VIII, cap. 19.

Este de mirare cu adevărat, cum un bărbat ca Pafnutie, atât de plăcut lui Dumnezeu, care va pătimi pentru Hristos şi care a luat parte la întâiul Sinod a toată lumea, deşi a fost cel din urmă dintre Sfinţi Părinţi, a întărit după lege căsătoria preoţilor şi diaconilor mireni; este de mirare că nu se cinsteşte în Biserică cu pomenire, precum se cinstesc ceilalţi părinţi sfinţi.

Acest cuvios Pafnutie se pomeneşte în Prolog în 25 de zile ale lunii noiembrie, cum a scăpat pe nişte tâlhari.

În 9 martie se pomeneşte, tot în Prolog, de acest Sfânt Pafnutie, cum că s-a rugat lui Dumnezeu să-i spună lui cu cine este asemenea şi a luat înştiinţare ca el este asemenea cu mai marele satului. Şi iarăşi, în aceeaşi lună, în 27 de zile, cuvântul spune că este asemenea cu un om fluierător. Acesta este cel care a aflat pe Sfântul Onufrie, după cum se dovedeşte dintr-un pateric vechi grecesc scris de mână.

(Vieţile Sfinţilor - Viaţa Sfântului şi prea cuviosului Onufrie cel mare)

